

Bajtársi Levél

A MAGYAR KIRÁLYI CSENDŐR BAJTÁRSI KÖZÖSSÉG KÖZPONTI
TÁJÉKOZTATÓJA

ALAPITOTTA: VITÉZ KARSAY JENŐ ALEZREDES

1966. APRILIS—MÁJUS—JUNIUS
XIX. ÉVFOLYAM, 4—5—6. SZAM.



A BAJTÁRSI LEVÉL ÉS A MKCSBK KÖZPONT CIME:
„MKCSBK” HUNGARIAN VETERANS,
P. O. BOX 65, ISLINGTON, ONTARIO, CANADA

FROM: „MKCSBK” HUNGARIAN VETERANS
P. O. BOX 65, ISLINGTON, ONTARIO, CANADA

PRINTED MATTER

A MKCSBK,

A M. KIR. CSENDŐR BAJTÁRSI KÖZÖSSÉG

ontariói (kanadai) csoportjai hatósági működési engedéllyel rendelkeznek.

Alakulási évünk: 1949.

A működési engedély (charter) kelte: 1962. szeptember 27.

Az engedélyt kiadta: Province of Ontario, Hon. John Yaremko, minister of citizenship, provincial secretary.

Angol hivatalos megnevezésünk: „Royal Hungarian Gendarmerie Veterans Benevolent Association”.

Bejegyzés: November 12, 1962. No. 10, Liber 1163, Province of Ontario.

Feladataink:

Anyagilag segíteni rászoruló tagjainkat, azok családját adományokkal, költséggel, kölcsönrel.

Előadások, ünnepélyek (csendőrnapiak) rendezésével anyagi alapot létesíteni, ebből az alpból támogatni a rászoruló öreg, rokkant, munkanélküli bajtársainkat, azok hozzátartozóit, az özvegyeket, árvákat. Munkába juttatásban segíteni bajtársainkat.

Ápolni a szolgálati ideálokat s kegyelettel megőrizni emlékéket a m. kir. Csendőrség azon volt tagjainak, akik a törvény és a rend szolgálatában és az ország védelmében életüket adták a Hazáért.

A Közösség tagjai 95%-ban a volt m. kir. Csendőrség hivatásos tagjaiból áll, 5% pedig a céljainkkal egyetértő csendőrbarát, tartalékos csendőr bajtársainkból.

★

A BAJTÁRSI LEVÉL, a Magyar Királyi Csendőr Bajtársi Közösségnek, mint világi szervezetnek központi tájékoztatója. Az MKCSBK alakulási éve: 1948.

KIADJA a MKCSBK Vezetőség. SZERKESZTI a Szerkesztő és Sajtó Bizottság. Minden cikkért, közleményért szerzője felelős.

★

Minden levelet, hírt, közleményt és pénzadományt a következő címre kérünk:

„MKCSBK” HUNGARIAN VETERANS,
P. O. BOX 65, ISLINGTON, ONTARIO, CANADA

Postafiókunkat egyházaink ajánlása után a kanadai postaiügyi minisztérium (Post Office) hivatalosan bejegyezte.

Bajtárs, bízz a MKCSBK Vezetőségében, mely személytelenül és önzetlenségben intézi világszervezetünk tájékoztató, nyilvántartási és segélyügyi szolgálatát.

Gondoljunk a Csendőrnapiakra

IRTA: DR. BALLÓ ISTVÁN

Már javában folyt a második világháború, midőn 1940. vagy 1941. évben vitéz Szombathelyi Ferenc altábornagy hadtest parancsnok Kassán előadást tartott. Az előadás lényege az volt, hogy a szellem és az erkölcsi érték jellemzik a jó katonát.

Mártírhálált halt nagy katonánknak ez az előadása jutott eszembe, midőn a volt m. kir. Csendőrség felállításának 85. évfordulóján, a 20. emigrációs csendőrnapiakon a múlt emlékei elvonulnak előttem.

Murai és köröstarcsai Török Ferenc altábornagy és társai valóban maradandót alkottak, midőn a rossz emlékü osztrák zsendárvilág után a magyar királyi csendőrség alapjait lerakták. Az általuk lefektetett szervezési elvek fényesen kiállották az elmúlt évtizedek és a két világháború megpróbáltatásait, a csendőrség jelmondata pedig „HIVEN-BECSÜLETTEL-VITÉZÜL” az elfeledett törvényt is erősebb erkölcsi kötelességet jelentett. Ezek az alapok inkvizíció meg a második világháború folyamán az egységes közbiztonsági szolgálat megszervezése. Ezeket az alapokat vette át a harmincas évek folyamán a kanadai királyi csendőrség és azóta is változatlanul fenntartotta.

A területi visszacsatolásokkal megkezdődött nagyméretű kiépítés még be sem fejeződhetett, midőn az ország határainak és az anyaföldnek a védelme a közbiztonság katonáját is az első vonalba szólította. És

bőven hullott mindenütt a csendőrvér, az Ojtózi-szorostól az Irottkőig. Az élet-halál harcban egész őrsök és zászlóaljok semmisültek meg.

Talán sohasem fogjuk pontosan megtudni, hogy huszonegy évvel ezelőtt ezekben a napokban hány csendőr veszett el Budapest védelmében és mennyi volt később a terror áldozatainak a száma. Több ezer. A fővárosban öt teljes zászlóalj volt bevetve, azonkívül ott voltak a megfelelő közvetlen alakulatok. Véztek az első vonalakban és tartották egyúttal a hátsó frontot is. Az egyik zászlóalj az Erzsébet hídi pesti hídfőjét védte körülbelül 500 fő erővel. Hosszú elkeseredett harcok után sikerült csak az ellenségnek a romokat elfoglalni. Nyolc csendőr élte túl az ostromot. Ezeket a „dicső felszabadítók” a helyszínen koncolták fel. A rommálott királyi várból pedig február 14-én az utolsó rádió-jelentést híradós csendőr adta le.

A testületnek 1945. elején már körülbelül ötven százalékos vesztesége volt és több csendőr volt hadibeosztásban és a harctéren, mint közbiztonsági szolgálatban.

A háború elvesztése a testületnek is a végét jelentette. Volt azonban egy időszak, amikor még reménykedtünk az igazságos békében. Ebben a hitben hagyta meg a volt Legfelsőbb Hadúr 1945. december 5-én — már az emigrációban — a volt m. kir.

Csendőrség visszaállítására vonatkozó tervezet elkészítését, melyet húsz évvel ez előtt, 1946. február 14-én el is fogadott. Akkor még bízott abban, hogy az úgynevezett „békeszerződés” aláírása után a megszálló csapatok ki fognak vonulni és az ősz folyamán hazatérhet. Csak, hogy az átmenetet biztosítsa — amint mondotta — és azután átadja helyét a nemzet által választott új államfőnek. A csendőrség visszaállításával kapcsolatban pedig csupán egy irányelvet adott:

„Mentsétek át a múltból mindazt, ami erkölcsi érték, a szervezetet pedig igazításátok hozzá a változott idők követelményeihez.”

De teltek az évek és a várt szabadság helyett mind erősebben fonódott az idegen béklyó a nemzet testére. A Legfelsőbb Hadúr bizalma és az otthoni helyzettel való törődése azonban nem csökkent. Erről tanúskodik egyik levele, mely 1950. febr. 15-én kelt:

„Érdekelne, hogy hány csendőr van hazánkon kívül nyilvántartva. A csendőrség volt meggyőződésem szerint Magyarország legjobb intézménye. Minthogy minden magyar paraszt tetőtől-talpig uri gondolkodású és a legénység paraszt fiúkból regrutálódott, annak dacára, hogy az őrsparancsnok a faluban korlátlan hatalommal rendelkezik, tudtommal sohasem fordult elő, hogy hatalmával visszaélt volna. Ha visszatérhettünk hazánkba a csendőrség megszervezése lesz a legsürgősebb és a régieket korhatár nélkül vesszük vissza.”

Egy későbbi levelében pedig az alábbiakat írta:

„A magyar csendőrség volt — meggyő-

ződésem szerint — a legjobb és legmegbízhatóbb biztonsági alakulat a világon és ha megsegít az Isten és haza mehetünk, nagy szükség lesz rájuk. Azért tartsatok össze, hogy tudósításaitok mindenkihez gyorsan eljuthassanak.”

Valóban megható az a szeretet és melegség, ahogy József királyi herceg emlékezett meg a testületről alábbi levelében:

„Mikor 12 éves koromban az első kakastollasok megjelentek, kis öcsémrel azt határoztuk el, hogy mi is kakastollasok leszünk, mert annyira tetszettek nekünk. Sokszor találkoztunk velük s hozzájuk siettünk és elbeszélgettünk egyikkel-másikkal! Örültem, ha ősi parkunkban, vagy erdei kalandozásaimkor találkoztam velük. Ott hon elbeszéltem, hogy találkoztam a kedves csendőr bácsikkal. Atyám mindannyiszor melegen dicsérte őket, ami még közelebb hozott hozzájuk.

Múltak az évek, én is katona lettem és mint ilyen mindjobban volt alkalmam őket szolgálatukban látni, megfigyelni. Számos esetben hóviharban, csontfagyasztó hidegben, mikor lehetőleg senki sem járt kint, láttam őket kihalt utakon erdőrengetegben, dideregve, jeges ruhájukban majd megfagyva, mégis büszkén emelt fővel, hűségesebbteljesíteni nehéz szolgálatukat. Nyári felhőszakadásokban, az áramló vízben láttam őket menteni azokat, akiket mások már elveszetteknek tartottak. Mindig ott voltak, ahova sötét órák nehéz helyzete hívta őket! Hivatásuk hősei voltak! Így tanultam meg őket őszintén tisztelni.

A világháborúban megdicsőült, szeretett bajtársaim között számtalan csendőr is főtáldozta életét hazánkért! Igen soknak sa-

játkezüleg tüzhettem hűséges derék mel- lére a vitézségi érdemeket a bronztól az aranyig, megannyi ragyogó hőstettért! Szeretettel gondolok a még élőkre és áldom az elesettek nevét és emlékét!

A kakastollasok szívemhez nőttek az első világhégesben, mert megbízhatóságuk mindhalálalig jelképezte őket, hősiességük mulhatatlan emléket emelt nekik!

Régi ragaszkodással és igaz szeretettel köszöntöm őket a szép emlékező napján és kérem a Mindenhatót vezesse őket, mielőbb haza a magyar föltámadás szent ünnepeére, mely nagy megpróbáltatások és szenvedések után előbb-utóbb be fog következni!

Az Isten áldása kísérje őket minden lép- tükön és adjon erős hitet, kitartást nekik az élet minden viharában!”

Azóta a Legfelsőbb Hadúr és József apánk is megtértek őseikhez és a hadak út- ján találkoztak hűséges kakastollasaikkal,

Ferry Oszkártól a Kovács Jánosokig. Mert ma már csak ez a csendőrség van, a hadak útjának csendőrsége. A megváltozott új világban pedig a magyar csendőr, a magyar föld és a magyar anya szülötte még csak hősi halott sem lehet saját hazájában.

A Duna-völgyében elhallgattak a fegyverek és a villámháború hősei bevonultak a történelembe. A csendőrnepok emléke is a történelemé lett már. A volt magyar királyi csendőrség hagyományait ápolni és maradóktalanul fenntartani a szerencsés túlélők kötelessége.

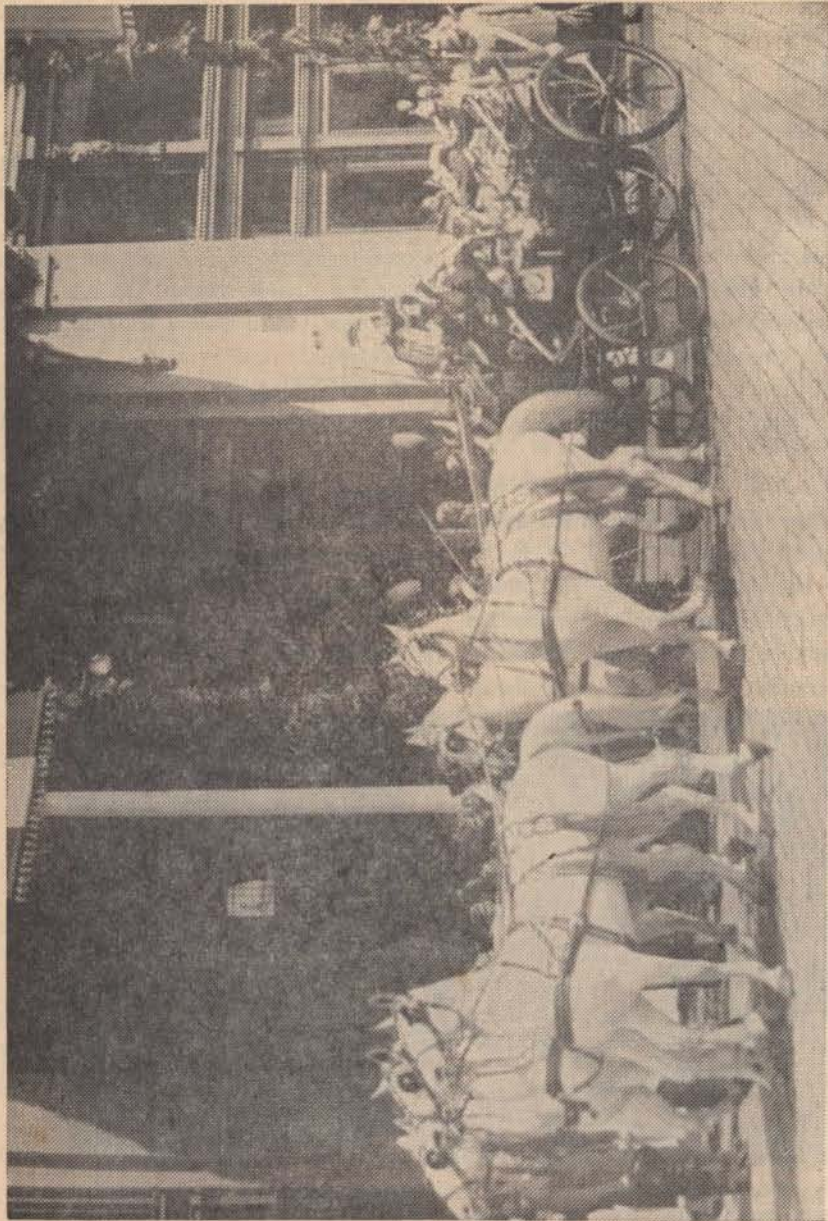
A Duna-völgyében elhallgattak a fegyverek, azonban a temetők csendje nem hozta meg a békét.

És most, amikor az Apokalipszis lovasai újból vágta kezdtek, sokszor, nagyon sokszor jutnak eszembe a Legfelsőbb Hadúr szavai:

„Mentsétek át a múltból mindazt, ami erkölcsi érték.”



A „Freedom Award” emlékérem, melyet vitéz baranchi Tamáska Endre szds bajtársunk tervezett és mellvel a Szabadságharcos Szövetség ki- tünteteti a szabad világ azon nobilis politikusait, akik Magyarország szabadsága érdekében sikrasszállottak.



Viktor Emánuel olasz király Horthy Miklós tengernagy, Magyarország kormányzója kíséretében, a híres lipicai ötöstogaton 1937-ben, az olasz királyi pár budapesti látogatása során.

Hősök és nem hősök

Ma zeng-zúg bennem tompán ezer morajló hang . . .
Készülődnek a hősök a sírhantok alatt.
Megindulnak a rögök, széthullanak a hantok,
Riadtan néznek össze örködő virágok.
Imbolyogva dülöngnek korhadt fakeresztek
És jönnek sírjaikból a hősök, a szentek . . .
És jönnek mind a holtak, kik nem mind voltak hősök,
Kiknél nem jog, igazság, csak a fegyver győzött.

Az éj csendjében fényes világosság támad . . .
Erezni, hogy mi most jön, kemény számadás az.
Jönnek sorba, mint vádló, védő óriások.
Szomorúak, mosolygók, — oly furcsák ez arcok . . .

Van, akinél feldúltan szemüreg szikrát szór,
Van, kinél a csontvázarc békés, szelid mosoly . . .
Egyik vádol: meghaltam lelketlen célokért,
Rut emberi kapzsiság nyúlt ki életemért.
Hitvány zsoldért, gyilkos vágyból mentem én a harcba,
Életem adtam cinikusan egy gonosz parancsra.
Miért kellett gyilkolnom? — mondjátok meg nekem!
Miért ártatlan vérrel szennyezni a lelkeket?
Mondtátok, hogy ölni kell, hogy gyilkolni szabad,
Hogy idejét multa már, nincs isteni parancs.

Látod üres szemeim? látod feldúlt arcom?
Még máma sincs nyugalmam, éget bűnös harcom
Mit gyermekeken, anyákon én hajtottam végre,
Emberi lényemből csúnyán kivetkőzve.

Engem ne ünnepelj világ! — én becsapott kувasz
Itt már a nagy igazság szemével látom azt,
Nem volt jogos elmarni kisebbitől a koncot,
Viselnem kell miatta e kárhozat arcot.
Csak az Isten irgalma ad némi enyhülést,
Hogy ne lássam örökké a tenger szenvedést.

A másik mosolyogva szól: engem sújtott a bárdod!
De csillapodj ellenség, nem szórok rád átkot,
De tegyünk igazságot a halottak között.
Az én fajtam mindég csak a létért küzdött,
Az én népem semmit elvenni nem akart,
Csak kérte a világot: Ne bánts a magyart!

Harcolt a kicsiny házért a családja fölött,
A templomtornyokért falvak, városok között.
Hogy ami szent, igazság ki ne vesszen nálunk,
Szabadságért, létért kellett harcba szállnunk.
Azért könnyű most a hant és mosolyog szemem,
Én tiszta szívvel áldoztam fiatal életem.

Nektek vértanú hősök, nagy, szent napotok van ma!
Mert hős csak az, ki életét hősként, védelmül adja,
Hogy érvényre jusson becsület, erény s a jog,
Nem ki átküzdött sok barbár, rabló hadjáratot.

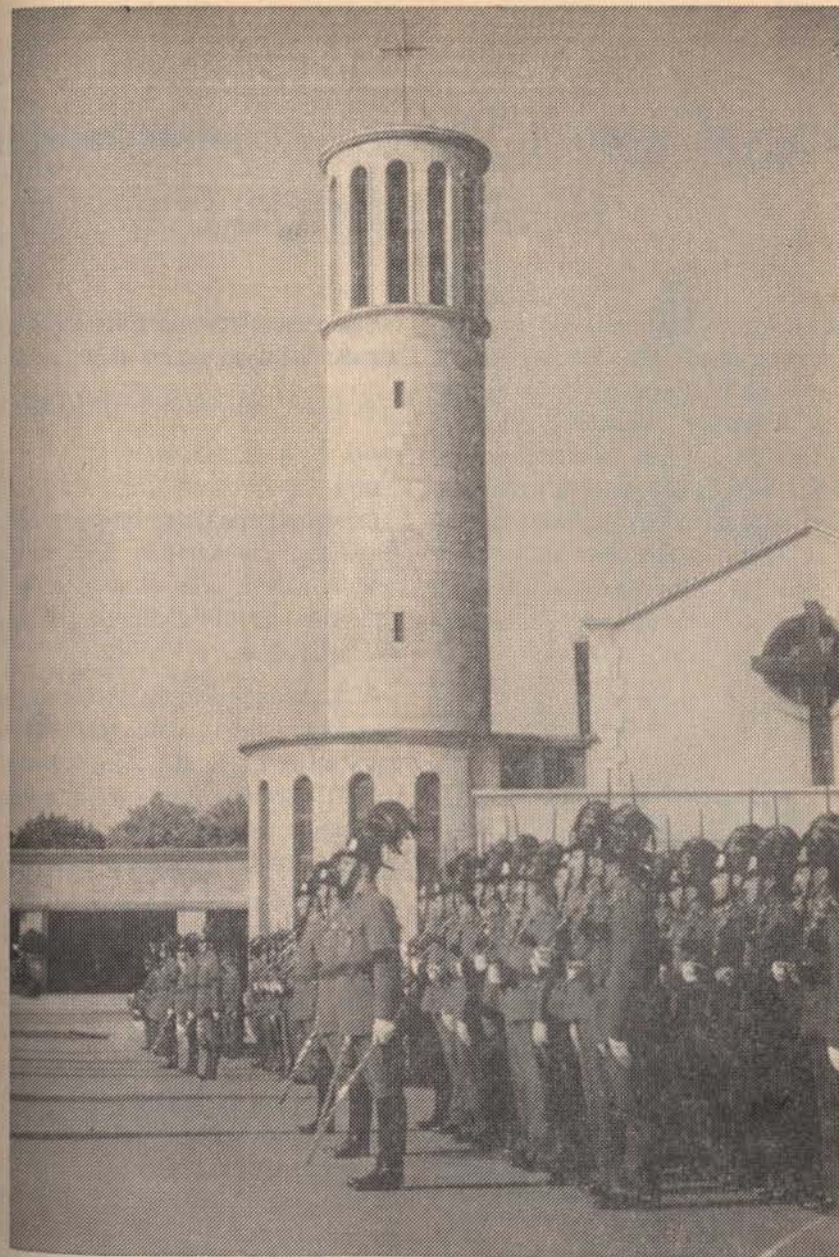
De mi már ne civődjunk hős, nem hős testvérem . . .
Tünődjünk el inkább a sok kiomlott véren . . .
Szítsuk föl a dúlt világ lelkiismeretét,
Kerülje a háborút, ismeri már vesztét:
A tengernyi sós könnyből élet soh'sem fakad,
A gyűlöletvető csak mérges bosszút arat.
S hogy ne porladó ifjú szívükből teremjen majd kenyér,
Rózsáskertű otthonok legyenek sírhantjaink helyén.

Gondoljátok meg még ma, mielőtt nem késő,
Hogy van egy áldásosabb, szent, nagyszerűbb erő:
Harc nélkül e szép világ, az élet tietek, —
Zeng-zúg felhőkön át az Isten ajkáról zeng,
Zúg az egyetlen parancs, mely hősokeket nevel,
Mely a megértést, békét, mint megváltást szórja el,
A parancs, a bölcs, — mely az egyetlen érdeked,

A parancs: Ne ölj! — A parancs: Szeress!

Ausztrália, 1966.

Ormányi Teréz



Csendőr díszzászlóalj sorban és rendben, Farkas Dezső alezredes temetésén a budapesti farkasréti temetőben 1943-ban.

A magyar nemzet 1956-os szabadságharcának csendőr mártirjai

SZABÓ JÁNOS törzsőrmester a budapesti Széna téren küzdő és több ezer főből álló szabadságharcos egységnek volt parancsnoka. A szovjet haderővel szemben legendába illő bátorsággal és hősiességgel harcoltak. Ő volt a nagybajuszú Szabó bácsi, akiről senki se tudta, hogy csendőr volt azelőtt. A szabadságharcosok nagyon szerették, példátlan fegyelmezettséggel viselkedtek iránta. Örök megszólítása volt: Szabó bácsi.

Magyarországon ez volt a legnagyobb szabadságharcos egység. A rendre is vigyáztak. Ha valakit üzleti betöréssel, vagy más bűncselekményen tettenérték, a helyszínen felkoncolták. Ők kezdték az ÁVH tagjainak összefogdosását, melyet Nagy-Budapest azonnal követett. A sokszor kitört népítélet az ÁVH tagjait agyonverte, zsebeikben talált pénzt szájukba tömte és lábainknál fogva akasztotta fel őket. A szovjet hadsereg november 4-i árulása után is hetekig hősiességgel harcoltak.

A hős Szabó bácsit, ki mindvégig helyén maradt és vezette egységét, végül is elfogták, halálra ítélték és felakasztották.

Szabó János törzsőrmester a szegedi V. Csendőrkerület egyik lovasőrsén szolgált. A szabadságharc kitörésekor Budapes-

ten az állami lóvontatású székérfuvarozó vállalat alkalmazásában állott, mint kocsis.

Emlékét kegyelettel megőrizzük!

DOMBRÁDI JÓZSEF főtörzsőrmester a jánosházai közlekedési őrs parancsnoka volt. A háború után felesége szülőfalujába költöztek és Körösladányban földműveléssel foglalkozott.

A szabadságharc idején a körösladányi nemzetőr század egyik szakaszparancsnokává nevezték ki. (A körösladányi Forradalmi Bizottság elnöke és a nemzetőrség parancsnoka e sorok írója volt.)

Dombrádi bajtársunk az egyik napon egy személygépkocsit és annak polgári ruhás vezetőjét igazoltatta. Az igazoltatás során kitudódott, hogy az illető ÁVH alhadnagy és kocsiján Békéscsabáról Balmazújvárosba több magasrangú ÁVH-s tiszt családtagjait szállította, hogy azok szükség esetén a Szovjetunióba menekülhessenek. A kocsi hátcsőre töltött szovjet géppisztolyt és két tárat talált. A nemzetőr parancsnok utasítására a gépkocsit, fegyvert és löszert elkobozta, az ÁVH-s alhdg-t elfogta és további eljárás céljából a békésmegyei forradalmi bizottságnak átadta.

A szabadságharc leverése után Dombrádi József bajtársunkat az ÁVH tagjai elfogták és halálra kínozták. Temetésén több ezren jelentek meg a községből. A temetési tömeget az állami gépállomás Hoffer vontatóival szétkergették, azonban a szertartást a temetőben Fehér Lajos esperes plébános a megátodott tömeg jelenlétében zavartalanul elvégezte.

Emlékét kegyelettel megőrizzük!

Nyugaton, 1966. március 15.

...ó...á...törm.

VARGA ISTVÁN III. főtörzsőrmester már szerencsésebb volt. Bár a felkelés leverése után a kommunisták elfogták, többször kegyetlenül megkínozták, de vasszervezete túlélt a szenvedéseket és 1964-ben sikerült az 1956-ban disszidált és Ausztráliában letelepedett leányához költözni. Varga főtörzsőrmester a veszprémmegyei kommunista rendőrfőkapitányság a következőkkel vádolta: — „Nevezett az ellenforradalom ideje alatt Bala-tonakarattyán a forradalmi tanács elnökévé választotta meg magát. Megalakította a nemzetőrséget, melynek parancsnoka volt. Mivel ilyen, ellenőrzést tartott a környező községekben, több esetben házkutatást tartott és őrizetbevételeket eszközölt. November 4-e után a nemzetőrséget tüzelőállásba helyezte a községben és utasítást adott, hogy a szovjet csapatokra tüzet kell nyitni. Felderítőket küldött ki, hogy állapítsák meg, mit szállítanak a szovjet repülőgépek Szentkirályszabadjára és milyen erővel, mennyi létszámmal vannak a szovjet csapatok.”

A MKCSBK Vezetőség és az emigráns csendőrök tisztelegnek Varga István III. főtörzsőrmester bajtársunk előtt, ki 1956-ban is teljesítette kötelességét!

Kívánunk a szabad Nyugaton boldog, nyugodt életet!



A Csendőrmártírok szobra a budapesti csendőrlaktanyában. 1945-ben a kommunisták lerombolták.

Ajánlom Tito haláltáborában éhenhalt nagyszüleim és a bácskai harcokban hősi- és mártírhalt m. kir. csendőrök megdicsőült emlékének.

Népszavazás a bácskai rögön

(LATOMÁS)

Zord zivatar ráz fel éjszakai álmomból. Valahol ablakot csap be az orkánszerű szél. Villámok cikáznak. Föld őszanya morajlik messziről. Hirtelen dermedtség vesz erőt rajtam. Tágult pupillákkal meredek az éjszaka sötétjébe. Mintha utolsó ítéletet tartana valahol az Ur, mintha minden földben rejlő erő láncait tördelve, pusztítva söpörné a világot!

Zuhog! És a zuhogó esőben villámok és mennydörgések kíséretében csizmámmal mélyen taposom a bácskai sarat. Menetelek a rónaságon. Kopár fák, villámtól kettéhasított törzsek, parlagon heverő földek, sehol egy ház — csak a villámfénytől imitt-amott megvilágított elhagyatottság. Zubonyom fölött szorosabbra fogom a köpenyt. Magamban méltatlankodok: miféle bolondos ötlet is ilyen ítéletidőben botorkálni. Igaz! Én búcsúzni jöttem. Búcsúzni a szülőföldemtől mielőtt végképp elmegyek. Azért jöttem, hogy lássak! De hol vannak a házak, a tanyák, a falvak, hol a partizánok által oly fennen hirdetett kultúra, a jólét? Hol? Hol? Nagy tócsába lépek. A sár végig fröccsen rajtam. Miért is kellett ehhez az úthoz pont a régi egyenruha, miért is a régi derékszija a „Hazáért mindhalálig!” jelszóval fülemben? Miért is? Miért is? Dűnyögök küszködve az orkánnal. Hát a mindenség! Csak azért, mert másként nem

is lehet, mert hozzám nőtt ez is a divatja. múlt mondással egyetemben. „A Hazáért Mindhalálig!” ordítom bele az éjszakába. Hangomat felkapja a száguldó szél, megördíti, feldobja és martalékként rohan vele a semmibe. Eresz alá kellene állni, gondolom, de . . . vagy talán mégis? Mi az a reszkető fény amott balra? Talán végre egy ház? Talán egy tanya? Emberek? Arra veszem az irányt. Meglepetésem nagy, mert csak egy barlangnyílás tátong előttem. Mindegy! Akármi is, gondolom, csak eresz alá. Csizmám köveken kong. Viharlámpától megvilágított barlang tárul elém. Háttal nekem szerb partizán tiszt méláz a semmibe. A neszre hirtelen felugrik. Egymásra meredünk. Mint csatakiáltás tör ki ajkunkon egyszerre: „Arsen!” „Franci!” Két világnézet, két egyenruha, két ellenség, de két volt iskolatárs is. A múlt és jelen egymás karjába esik. Partizán derékszija, szerb koronás táborig sapka, vörös csillagos sapka, melyik kié? Melyik hová tartozik? — Ki tudná azt hirtelen megmondani . . .

Kint tombol a vihar! Két ember, két volt iskolatárs áll lelógó karral egymással szemben. Egyik sem kérdez . . . A pupillákban ott rejlik még a hirtelen felelevenedett gimnáziumi évek pajkos múltja. Rekedten szól Arsen a partizán tisztnak: „Franci! Mi hoz ide?” Franci hangja is fátyolos, mikor kiejti:



Csendőr a régi szép békeidőben: repülőtéri különítmény. (A képet az amerikai „National Geographic Magazine” 1932. júniusi számából vettük.)

„Búcsúzni jöttem . . .” Tombol a vihar! Nézik egymást. A szó, a beszéd szétszaggatná a múlt varázsát és lerántaná a vérző hekről az idő által teremtett kötést. „Gyevajátszunk” szól rekedten a partizán. Kártyát vesz elő, magyar kártyát. Letelepednek. „Miért?” szól Franci a semmibe bámulva. „A Bácskáért!” felel Arsen. Franci felugrik. Szemében a zivatar villámai tükröződnek, de azután elhúzza a száját. „Játszunk” sóhajt. Arsen oszt. „Aki nyer”, mondja komoran, mintha nem is ő mondaná: „Azé lesz . . .” „Mi?” kérdi személytelenül Franci. „A Bácska” jön túlvilági hangon Arsen ajkáról. Játszanak. A vihar mind

erősebben tombol! 19—21, 21—20 . . . Franci földhöz vágja a lapokat. „Becstelenység . . .” hörögi. „Hiszen Te nyersz!” dörög Franci. „Éppen ezért” mélázik Franci . . . „én pedig nem nyerni, hanem meggyőzni akarok.” „Már megint” mondja Arsen „mint mindig! Akár csak 8 éven keresztül a gimnáziumban! Jó! Halljuk, hogy akarsz meggyőzni?” Franci föláll. Köpenyét magára veszi. Álla egyet rándul. Szemei mélyen Arsen pupilláiba merülnek, aztán halkán szólal: „Tartsunk népszavazást.” Egy csattanás! Remeg a föld! Valahol a közelben villám csap egy száraz fába. Ég. Arsen elmosolyodik. „Most? Itt?” kérdi. Magára

kapja bőrkabátját és a barlang nyílása felé indul. Utközben hangosan szövi a gondolatait: „Nézd Franci, te örök, konok ábrándozó, ez a Bácska boldog. Mi egy más életet adtunk neki, mint ti. Itt mindenki boldog, hogy egy ilyen államnak, egy ilyen gazdának áll a szolgálatában, mint a miénk. Inkább játszottál volna tovább, hiszen úgyis te nyertél. Népszavazás! csak én nyerhetek. A vér nem válik vízzé!” „A vér!” visszhangzik Franci hangja. „A vér! ez az!” ordítja „Ezzel szavazunk!” Arsen csodálkozva megáll. „Hogyan?” kérdi. „Nézz ki” szól Franci. „Látod? Előttünk fekszik az egész Bácska. Itt a Tisza, ott a Duna. A vért fogjuk idézni! Ki több kiomlott vért fog a maga oldalán felmutatni tudni, azé a Bácska! Hívd a halottaidat Arsen! Hívd azokat, akik ezért a földért a vérüket ontották a te oldaladon! Halottakat idézünk most!” . . .

A zivatar hirtelen eláll. Halotti csend terül el. Azután hirtelen kékessárga fény önti el a bácskai rónaságot. Arsen lekapja vörös csillagos sapkáját és Bácska fölött meglendítve belekiált az éjszakába: „Katonák! Emberek! Népszavazás a Hazáért!” . . .

Halk morajlás. Itt-ott dobozként nyílik a föld, katonák, parasztok szállnak ki belőle. Merev arccal megállnak vérző sebeikkel sírjaik előtt. Egy . . . kettő . . . tíz . . . száz . . . ezer számol Arsen. „Gyerünk!” ordít „gyorsan!”, de a föld nem mozdul. Franci sajnálkozva nézi oldalról. Arsen vérben forgó szemekkel mordul rá: „Hívd a tieidet! Az alku áll!” Franci leveti a köpenyét. Meglendíti a bácskai rög fölött és mintha imát rebege, szólal: „Hívlak beneteket, kik termékeny tetteitek ezt a

földet. Hívlak titeket, kik hagytátok magatokat megcsönkíteni, meggyalázni, megalázni ezért a rögért. Tegyetek tanúságot a „Hazáért mindhalálig!” jelszóval!” Arsen arca túlvilági sápadtsággal mered a Bácskára. Alig hallható nesz, mintha csak papír szakadna egy rossz csomagolás felett és a fekete, zsiros rögöl sok-sok ezer csont mutatóujj nyúlik ki. „Jelen!” dörög sok ezer láthatatlan torokból. Arsen térdre hull. „Hívd őket . . .” csuklik el a hangja. A katonaköpeny megint suhint egyet a Bácska fölött. „Felvonulás!” vezényel Franci. Arsen pedig most következik, ami most történe, az éjszakában, az olyan megrendítő, olyan borzalmasan fenséges, hogy az Uristen is beleremeg. Megindul a felvonulás: csonka katonák, szem, fej nélkül, karóba húzva, magyar, német, horvát egyenruhába bújtatva vezetik a menetet. Utána holtra éheztetett, szünni nem akaró embertömeg. Meggyalázott anyák, hajadonok, loccsant agyvelejű gyerekek, négykézláb kúszó öregek. Menetel a végeláthatatlan sor Franci és Arsen előtt. „Nem! nem igaz!” ordít Arsen szüntelen. Franci arcán megfeszülnek az izmok. „Válaszolatok neki!” dörögi a félelmetes felvonulók felé. „Mondjátok meg neki, hogy miért haltatok meg így, hogy kiké ontották a véreteket!” Uristen láss csodát! A végnélküli menet egy emberként üvölt: „A Bácskáért! A Hazánkért mindhalálig!” „Küldd őket vissza” rímáncodik Arsen. „Óh nem! nem!” kiabál kétségbeesetten és fejét fogva zokogva ront neki a partizán tisztt az éjszakának . . .

A látomás, a döbbenetes gyászos felvonulás eltűnik. A partizánok oldalán vértüket ontó halottak is visszatérnek az örökkévalóságba. Franci magára veszi a köpenyét.

felnéz az égre és földbe gyökerezik a lába. A vérző húscsapatokból, kéz, láb, fej testrészekből szívárványként MEMENTO van az égre írva. A betűkből vér csöpög nagy csöppekben. Kip, kop, kip, kop . . . és vértócsák lepik el a bácskai mezőket. Csodálatos fényben úszik az egész rónaság. A tócsák alatt egyszeriben zöldelni kezd a búza; virágok fakadnak a piros lében. Odafele lebeg a MEMENTO, Franci térdre borul. Áhítatos arca az isteni magasságok felé fordul. Onkénytelenül, de mély megzördéssel és szilárdsággal hangzik ajkára:

A hazai kommunisták új filmet vetítettek: a „Szegénylegények”-et. A film a múlt század közepén játszódik le és a betyár romantikát mutatja be. Természetesen a filmből nem hiányozhat a modern egyenruhás, kakastollas csendőr sem, ki elevenen nyúzza a népet, a parasztokat és a munkásokat. Elvtársak gratulálunk a népidemokrátiikus csodafilmhez, mely nem riad vissza a hazugságoktól és a történelmi valótárságoktól sem. Mert 1850-ben még nem volt csendőrség, csak pandurság. A m. kir. Csendőrség 1881-ben született!

A film azt a benyomást teszi, hogy az elvtársak ma is tőlünk félnek!

Vasfüggönymenti tudósítónk jelenti: — „A vasfüggöny modernizálása óta csak két menekült érkezéséről értesültem. Egy 20 éves fiatalember a februári hidegben a Fertő tó két km-es szakaszán gázolt át azért, hogy megmenekülhessen a „munkáparadicsomból”. Mindketten szerencsésen átjutottak Ausztriába és menedékjogot

ról kezét esküre emelve a fogadalom: „Fogadom! óh magasságos Uristen! fogadom a Hazámért, a Bácskáért mindhalálig! Amen.”

Valaki erősen ráz. „Ébredj! ébredj!” ismétli szüntelen. „Valami rossz álmód volt?” hallom messziről. Csak mosolyogni tudok, míg tovább rebege: „Fogadom! fogadom! Uristen a Hazámért, a Bácskáért mindhalálig! Amen.”

Valahol Dél-Amerikában, 1965. Karácsonyán.

ZIM-ZOM

kértek. Szilágyi Béla külügyminiszterhelyettes egyszer azt mondta, hogy a vasfüggöny modernizálására a háborus uszító fasiszták behatolásának megakadályozására van szükség. (Szerk.: hazudni, azt tudnak!)

Ausztriában, március 6-án a választás a Keresztény Demokrata Néppárt abszolút többségi győzelmével végződött. A választásra a moszkvai medve is bedugta az orrát, de csúfosan leégett! A marxisták egyetlen mandátumot sem nyertek! —

A MKCSBK Központ a Wass Albert vézérlete alatt eddig megjelent összes angolnyelvű könyvet elhelyezte az egyik fontos torontói könyvtárban. Ugyanezt tesszük a jövőben is.

A Bajtársi Levél csendőrtárgyú fényképek beküldését kéri, hogy azokat közkinccsé telessük. A fényképeket a klissék elkészítése után sértetlenül ajánlott levélben visszaküldjük!

Csendőrök, honvédek harca szovjet ejtőernyős csoportokkal Magyarországon

I.

A küzdő hadsereg mögött működő irreguláris alakulatok hosszú történelmi múltra tekinthetnek vissza. Guerillák, franc-titeurök, komitácik stb., majd partizánok volt ezeknek a neve a szóhasználatban. Voltak a régebbi múltban is hadjáratok, amelyeknek a kimenetelét az ilyenek bevonása a hadviselésben jelentékeny módon befolyásolták. A partizán azonban az elmúlt háborúban vonult be valójában a hadműveletek, vagy a hátszág ipari termelésének komoly megzavarására vagy megbénítására alkalmas tényezők közé. Az oroszországi partizánháború még igen sokunknak élénk emlékezetében van, amely az arcvonalon folyó harcokkal összehangolva az utánszállítás, az ellátás és az összeköttetések megzavarásán kívül abban éreztette hatását, hogy tetemes erőket kötött le a hátsó területeken. — A partizánok elleni harc megengedett és meg nem engedett eszközeit, módszereit és a hadijog értelmezését illetően még ma is lehetnek nézeteltérések, különösen, ha megtorló rendszabályokról van szó. De nyugati katonai körökben immár sokkal nagyobb megértéssel vannak a partizánháború sajátjaival és módszereivel szemben, mint a múlt háború végén, amikor még nem voltak saját bőrükön szerzett ta-

pasztalataik Koreából, Indokínából, vagy akár Tibetből és Laoszból, Vietnamból az ilyen eszközökkel is támadó ellenféllel szemben.

Komoly szakírók odáig mennek, hogy a partizán hadviselést a modern háborúnak rendes katonai alakulatokkal és tudományos (atom stb.) eszközökkel vívott fajai mellett, mint harmadik komoly tényezőt emlegetik. A legutóbbi „NATO” hadgyakorlatokon is számításba vették már ellenséges partizán csoportok működését. — Ezek az atomfegyverek korában talán már nagyobb szerephez juthatnak, mint az elmúlt háborúban, akár a kommunizmustól megfertőzött nyugati országokban, akár a Szovjet által legigázva tartott területeken. Eddig mindenestre csupán a szovjet és csatlós államok foglalkoznak és képeznek ki rendszeresen partizán alakulatokat.

Talán nem lesz érdektelen, ha néhány példát (megtörtént eseteket) hozunk fel arra, hogy ilyen szabotázs, hírszerző, partizán csoportokat hazánk területén is ártalmatlanná tettek, elsősorban a közbiztonsági szervek (csendőrök) a polgári lakosság közreműködésével.

Az első szabotázs csoportot 1941. szeptember 1-én virradóra dobták le Miskolc–Martintelep és Görömböly község között el-



A legendás uzsoki szoros a híres szerpentineivel, melyen a keleti ellenség sohasem tudott áttörni, ha azt magyar csapatok védték. A háttérben Sianski lengyel határállomás. A Kárpátok természetes vonulata Európa kapujának és Nyugat védőbástyájának erődje.

terülő mezőn. A csoportot tulajdonképpen nem ide, hanem Németországba szánták. Erre voltak kiképezve és németországi tevékenység érdekében állították ki hamis igazolványaikat is.

A csoport Ukrajna egyik repülőteréről indult, azonban akkor oly nagy szélvihar volt, hogy a gépet eltérítette útjából. Az első partizán, aki Magyarországra került, megérdemelten fejezte be életét. Görömböly közelében egy eperfán akadt fent, az ejtőernyő zsinórja nyakára csavarodott és megfojtotta. Munkába igyekvő emberek találtak rá, s azonnal jelentették az esetet a hatóságoknak.

A második partizán Miskolc és Nyékládháza között ért földet. Bement egy vasúti

őrházba. A szolgálatot teljesítő vasúti örre ráfogta pisztolyát és követelte, hogy tájékoztassa, hol, melyik országban? Város közelében van? A kérdést németül intézte az őrhöz, de mivel látta, hogy az nem érti és magyarul mond valamit, ijedtében, ő is magyarul kérdezett. Kellő tájékozódás után, figyelmeztetve a vasúti őrt, hogy agyon lövi, ha valakinek elmondja, vagy feljeleníti, nekiindult egy nagyobb kukorica táblának.

A vasúti ör azonnal jelentést tett a miskolci személpályaudvar katonai parancsnokságnak, honnan motorhajtányon egy szakasz katona ment ki a partizán elfogására. A kukorica táblát körülfogták és sikerült is elfogni az első élő partizánt, aki előadta, hogy négyüket dobták le Miskolc

közelében, abban a tudatban, hogy Németországban vannak, a feladatukban megjelent város közelében.

Feladatuk volt Németország egyik repülőgyárába bejutni munkára, s a munkások között bomlasztó tevékenységet végezni és szabotázs cselekményeket elkövetni. A csoportnak minden tagja beszélt németül. Egyesek gyengén magyarul. El voltak látva tökéletesen hamisított igazolványokkal. Volt német születési anyakönyvi kivonatuk, lakásbejelentő lapjuk, stb. Gyári munkakártyájuk, lebélyegezve visszamenőleg 1 évre, úgy tüntette fel őket, hogy a gyárban, mint szakmunkások dolgoznak. A város által kiállított élelmiszer-jegyek is birtokukban voltak előre egy félévre. Szóval minden olyan igazolvány együtt volt, ami szükséges egy hadiüzembe való bejutáshoz, elképzelhetetlenül tökéletesen hamisítva. Amikor a németek megvizsgálták azokat, kijelentették, hogy ezeknél jobb hamisítványokat még nem láttak. Kézpénz mindegyiknél 5000 márnka volt.

Parancsnokuk született orosz, vezérkari százados volt. Ruházatuk: polgári ruha, jó állapotban és német szabó cégjelzéssel el látva, rendes cipő, három-három selyeming és alsónemű mindegyiken.

Fegyverzetük: Mauser-önműködő 9 mm-es pisztoly 30—30 darab tölténnyel, egy-egy kis tojás kézigránát, borotva éles törkés és robbantóanyag.

A partizán parancsnok és egy társa elfogására, a miskolci csendőrparancsnokság és rendőrkapitányság szeptember másodikán Miskolc és környékén nagyobb szabású razziát tartott. Eredményeként a szikszói határ vízenyős réjtjén megtalálták az egyik ejtőernyős partizánt úgy, hogy a ta-

laj szintjénél mélyebben feküdt a földre bevágódva holtan, minden csontja összetörve. Mellette a ki nem nyílt ejtőernyője.

A razzián a partizán parancsnok átcsőszott Miskolc területén, ezért a sajoszentpéteri, edelényi, putnoki és ózdi jársok területén razziát terveztek 3-ára a csendőrparancsnokságok.

Sajószentpéterre összpontosították a csendőrséget, hová a miskolci csendőriskolát is kirendelték. Ezzel egyidejűleg a honvédelmi minisztérium elrendelte a vasúti műtárgyak és nagyobb hidak őrzését.

Nagy volt az izgalom a csendőrök között, hogy vajon sikerül-e elfogni az orosz partizán parancsnokot. Egyedül talán e sorok írója Forgács alhadnagy maradt nyugodt, aki a razziára vonatkozó parancsot a sajókazai őrsön kapta, ahová meglepő szemlérlől egy másik őrsérlől érkezett 2-án este 10 órakor.

Hajnali 2 órakor Forgács alhadnagy elindult Sajószentpéterre kerékpáron. Egyedül ment, mert az őrs többi részlege már előző este útba indult. Kissé borult, de csillagos idő volt.

Sajókazát bekötő 2 km-es útról kiérve a Miskolc—Bánrévei műútra a vasútállomást körülbelül 500 méterre elhagyva, úgy érelelte, mintha egy sötét árnyék az út melletti eperfa mögé ugrott volna. Erősen figyelt a fát, de alacsony koronája alá nem tudott jól belátni, de elhaladtában ösztönszerűen visszavette tekintetét hátra az eperfához, s ekkor jól kivehetően látta, hogy egy ember átugrott a másik eperfához. Kerékpárjáról leugorva az eperfa mögé ugrott éppen idejében, mert a másik eperfától lövést kapott. Találat nem érte és a lövésre ő is lövéssel válaszolt. Több

szöri lövés után az ismeretlen alak karján megsebesülve, az erélyes felszólításra pisztolyát eldobva, feltartott kezekkel előjött az eperfa mögül. Az alhadnagy hozzáugrott és még idejében elkapta a partizán felemelt jobbkarját, mert az a kezében tartott bortvaéles törkessel akarta leszúrni. Az alhadnagy keze, mint acélbilincs kapcsolódott az orosz partizán csuklójára és egy erős rántással, minden erejét megsztítve hátracsavarta, melynek következtében a törkés a földre esett. A patent bilincs

lanatok alatt a partizán kezén volt. A törkést, kerékpárját magához véve, bekísérte a partizánt a sajókazai vasútállomás épületébe, ahol alaposan megmotozta. Volt nála 5000 márnka, hamis névre szóló születési anyakönyvi kivonat, lakás bejelentő lap, apja, anyja születési anyakönyvi kivonata (német nyelven kiállítva) a német repülőgép gyárba ki- és belépő kártya, úgy lebélyegezve, hogy már egy éve a gyárban dolgozik, fizetési bárca, élelmiszerjegyek.

Az alhadnagy kérdéseire először azt mondta, hogy ő Hlinka gárdista és Eperjerről szökött meg, megelőzőleg pedig Németországból, azért vannak német okmányai. Mivel azonban látta, hogy az alhadnagy nem hiszi el és szinte úgy érezte, hogy az agyveleje mögé lát, beismerte, hogy ő a keresett partizán parancsnok. Vezérkari százados, 28 éves, odeszai születésű.

Ledobásukkor, mivel nem tudtak egy helyre összejönni, befeküdt Görömbölyön egyik gazdaember csűrjébe a széna alá és ott volt 24 óráig. Otthagyta a rádió-adóvevő készülékét is, mert tudta, hogy nem Németországban van és az hamar árulója lehet, ha igazoltatják és megtalálják nála. Az alhadnagy telefonon értesítette a Sa-



Indulás a templomba vasárnap délelőtt.

jószentpéteren razziára összpontosított csendőrparancsnokságot, hogy a razziát ne kezdjék meg, mert az orosz partizán parancsnokot elfogta.

A leírtakból elbírálható, hogy egy kisebb partizán csoport is mennyire zavarólag hat a hatóságokra, de még zavaróbban a lakosságra. Ebből adódik tehát, hogy igen jól fel kell készülni a partizánok elleni védekezésre, mert Oroszországban és rabállamaiban több százezer partizánt képeztek ki az elmúlt háborus tapasztalatok alapján, ami hathatós előkészületi védekezésre kényszeríti a nyugati szabad országokat.

II.

A keleti arcvonalon az orosz haderő 1944-ben elérte a Kárpátok vonalát, s a nemzetnek az a része, — amely évszázadokon keresztül meghozta mindenkor a maga véráldozatát, — készült, hogy megvívja élet-halál harcát az országot legázolni akaró vad hordával szemben.

Az oroszok mindig nagymesterei voltak a hátba, vagyis az orvtámadásnak, ezért a hadsereg parancsnokság nemcsak reguláris hadsereggel támadta az országot, hanem partizán csoportokat szerveztek és dobtak be az erdős területeken, hogy a magyarság ellenállását ezzel is gyengítsék és minél előbb megtörjék.

A szervezéssel Rákosi, Gerő és Vas hírdet bolsevik triót bízták meg az oroszok, akik ugrásra már készen várokoztak, hogy Magyarországra érve kiirtsák azokat is, akik nem pusztulnak el a Nemzet honvédő harcában.

A három bolsevik járta a magyar hadifogoly-táborokat és partizán csoportokat szerveztek. A hadifoglyok között kevés volt a jelentkező, de mégis akadt egy pár elvetemült hazaáruló, akik a leggyalázatosabb módon vállalkoztak, hogy harcolnak saját hazájuk és fajtájuk ellen.

A jelentkezőket, Kievtől Dél-nyugatra kb. 10 km-re egy kastélyba gyűjtötték össze hat hetes kiképzésre, ami főleg robbantások, szabotázsok és kommunista propaganda terjesztésére szolgált.

A propaganda előadást Rákosi tartotta a jelentkezők között, azt ígérve, hogy Magyarország megszállása után, előmenetel, jó állás vár arra, aki jó partizán tevékenységet tud felmutatni, vagyis harcol a saját fajtája, barátja, vagy esetleg testvére ellen.

A jelentkezőknek nagyobb része Miskolc és Ózd környékéről tevődött össze, akik a megelőző időkben illegális mozgalmakban már részt vettek, illetve ellenállók voltak és ezen körülményt valamilyen úton-módon igazolni is tudták.

Kiképzésük befejezése után, bedobásra kiválasztottak 7 orosz és 6 magyart, akiket

géppisztoly, kézigránát, törkés és robbantóanyagokkal láttak el, valamint két hétre elegendő élelmiszerral, főleg konzervekkel, csokoládékkal, melyet két külön ejtőernyővel dobtak le.

(Szerkesztő megjegyzése: 1944. nyarán többszáz szovjet partizánt dobtak le Kárpátalján. Ezeket a csendőrerők leküzdötték. Lásd: „Csendőrök a Kárpátokon” c. könyvét.)

A kiválasztottak parancsnoka egy orosz főhadnagy, magyar részről egy repülő hadnagy és rádiósnak egy orosz nő jelentkező aki hadnagyi rangban volt. Adó-vevő rádiókészülékkel látták el az orosz nőt, melyet Oroszország távolabb eső részére is lehetett adni és venni.

Az eligazítást a parancsnoki irodában egy ezredes végezte, hová a kiválasztott partizánokat berendelték.

A parancsnok Miskolc és Ózd környéke 75.000-es arányú katonai térkép előtt állott, ahol közölte rendelkezéseit:

— Önök repülőgépen Magyarország területére Miskolc és Ózd környékére mennek partizán tevékenységet végezni. A Bükk-szenterzsébeti határban levő Vályus pusztája közelében (kezével mutatta a térképen) fognak kiugrani ejtőernyővel. A repülőgép háromszor fogja megkerülni a 542-es magassági pont körül elterülő erdőrészt és minden fordulónál, egy bizonyos ponton öten fognak kiugrani a gépből és a harmadik körözésnél, az ejtőernyővel kidobott kettő csomaggal három fő.

Amikor földet érnek az ejtőernyőt elrejt mindenki s az utolsó három biztosítja az ejtőernyővel ledobott csomagokat. Utána a hegy legmagasabb pontjára megy mindenki, ahol össze kell, hogy találkozzanak. Földet

érve a terep kihasználásával a legnagyobb csendben történjen a gyülekezés.

Ózd környékén levő titkos ügynökünknek rádióüzenetet adtam, hogy várja önként a gyülekezési helyen, aki mindenben segítségükre lesz, főleg a terepen való mozgásban és rejtőzésben. Egyébként, ha földet érnek, rádión tegyenek jelentést.

Feladatuk: Az ózdi és diósgyőri vasgyárak működésének megbénítása és az anyagok szállításának megakadályozása. Ez úgy érhető el legbiztosabban, hogy Ózd Bánréve között, — amit 12 km-es országút és vasútvonal köt össze, — felrobbantják a hidakat, főleg a Sajón levő vashidakat. Ugyanez a feladatuk a Borsodnádasd és Ózd közötti iparvasút vonalon is, hogy a borsodnádasdi lemezgyárban gyártott nehéz páncéllemez szállítást megbénítsák.

A lakosság körében, főleg a gyári és bányamunkások között végezzenek felvilágosító munkát kommunista szempontok szerint.

Feladatuk végrehajtásához ragaszkodjanak keményen, mert csak így érhető el eredmény. Bátorság! —

A kievi repülőtérről ezekkel az utasítással indult útnak 1944. szeptember 8-án 13 órakor 13 partizán egy német felségjelzéssel ellátott repülőgépen.

A repülőgép az éjfél órákban Ózd fölött egészen alacsonyan repült el, amit a légvédelmi figyelők is jól észleltek, de mivel azon német jelzés volt és ki is volt világítva, nem tüzeltek rá. Ezt igazolták a később elfogott partizánok is. — Másnap a tarnaleleszi csendőrőrs irodájában egy Kozsokiné nevű asszony, akit a falu hírhordozójának ismertek, jelentette Demeter törzs-

gombázó cigányok aznap reggel 7 óra körül Vályus pusztája közelében, az erdőben, a fákra felakadva 3 darab ejtőernyőt találtak s azokon cirilbetűs felírások voltak. Demeter az ejtőernyőket a csendőr laktanyába szállíttatta és jelentést tett a hadtest parancsnokságnak, valamint a csendőr parancsnokságnak Miskolcra.

Helyzet, illetve a terep ismertetése:

A kérdéses erdőrészt Borsonádas, Vára-szó, Bükk-szenterzsébet és Zabar község határainak összeszőgeléseinél, vagyis három vármegye szögeiben fekszik nagyterjedéssel. Miskolc—Lillafüred vonalától az erdő Máttrába ér. Helyenként völgyek és bált ejtőernyőket látott.

őrmesternek, hogy a cigány telepen eldo-

Demeter gyorsan megállapította, hogy a útszakaszok szakítják meg az erdőrengeteget.

Délről Északra, — Pétervásár, Bükk-szenterzsébet, Tarnalelesz, Borsodnádasd, Arlón keresztül Ózdra harmadrendű műút vezet. Tarnalelesz és Borsodnádasd között 10 km-es szerpentinnel. Mivel az útra ráhajlik az erdő szegélye, partizánok leküzdése, illetve harc képtelené tétele szempontjából nem volt előnyös.

Pétervásártól nyugatnak Erdőkövesd, Isstenmezeje, Zabarnak harmadrendű műút, Zabartól, Domaházán keresztül Hangony-nak földút és Hangonytól keletnek Szentsimonyon keresztül Ózdig harmadrendű műút vezet.

A felsorolt községek és útvonalak a kérdéses erdőterületet mintegy négyszögben határolják.

Az intézkedésre hivatott csendőrparancsnokság a felsorolt községek és útvonalakra fekvő erdőszegélyeknél — a közbeeső

csendőrség, leventeintézmény és zászlóalj erejű honvédségi erővel, — záróvonalat létesített sűrű tábori őrsökkel és összekötő járőrökkel, hogy a partizánok kitörését az erdőből megakadályozza. A lezárást 9-én 19 óráig végre kellett hajtani, ami nagyobb erővel Ózd, Borsodnádásd és a diósgyőri vasgyárakat biztosította, amennyiben a csendőrpáncsnokság már előre is tudta, hogy a partizánok támadása csak ez a három hadiüzemű gyár megbénítása lehet.

Egy szakasz csendőr az ejtőernyők megtalálási helyére ment, ahol az erdőt átkutatta partizánok és az esetleges elrejtett ejtőernyők után.

Találtak hat darab ejtőernyőt az avarban. Megállapították továbbá, hogy a partizánok hol gyülekeztek össze a leszállás után. Az 542-es magassági pont körül eldobott cigaretta végeket és kettő darab üres konzervdobozt találtak, melyeken orosz, illetve ciril betűs felírás volt.

A partizánok a gyülekezési helyükről északra, Arló irányába távoztak.

A csendőrcsoport a partizánok útját már aznap nem követhette, mert amikor mind ezeket megállapította, sötét este lett és különösen az erdő sűrűsége és sötétsége miatt ez igen veszélyes lett volna, részben pedig eredményre sem vezetett volna. Ezért az erdő átkutatását a páncsnokság 10-én 4 órára rendelte el.

Az eddigi eredményekről a csoport páncsnok, illetékes helyre, futár útján jelentést tett.

A raziát irányító csendőr páncsnokság még aznap az esti órákban 12—15 emberből álló járőröket állított fel a partizánok leszállási helyétől körös-körben 10—15 km

távolságra azzal a feladattal, hogy másnap megindulva a terepen kiemelkedő egyik legmagasabb hegykúpig kell az erdőt átkutatni. Az erdő átkutatásánál ügyelni kell arra, hogy saját csapatban kárt ne tegyenek.

Ezzel a partizánok leküzdésére minden intézkedés megtörtént.

Az erdőt kutató járőrök 10-én 4 órakor elindultak a kijelölt magassági pont irányába s az útjukba eső területet alaposan átkutatták, hogy a partizánok nyomára bukkanjanak. Egy 12 fős honvéd járőr — melynek egy zászlós volt a páncsnok, — a járdánházai erdő-örházat megközelítve, a hegytetőről tüzet kapott. A zászlós harccsoportjával a meredek hegyoldalon előnyomulva a partizán fészkeket kb. 100 méterre megközelítette. Itt az erdőből, nyílt terepre jutottak, amit a partizánok hatásosan pásztáztak géppisztolyaikkal.

A helyzet megítélése után a zászlós a golyószórónak, kettő géppisztolyosnak páncsnokot adott, hogy a partizánokat tüzzel kössék le, míg a részlege többi részét kétfelé osztva, — saját tűzcsapása kétoldalán, — támadást rendelt el. A támadás, — bár lendületes volt, — harminc—negyven méteren belül mégis megakadt, mert a golyószóró, két géppisztolyost és három honvédet a partizánok összpontosított tüzzel harc képtelenné tettek.

A zászlós a nagy veszteség láttára visszavonulást rendelt el. Maga a golyószóró mellé ugorva tűz alá vette a partizánok fészkeit és fedezésre kényszerítette, melynek következtében a sebesülteket tüzes területre vihették és bekötözhetőék. Kórházba szállításuk iránt intézkedés történt.

A zászlós vezette csoporttal párhuzamosan 500—1000 méter távolságra egy 11 fős csendőr csoport haladt Forgács alhadnagy páncsnoksága alatt, — amely az első lövések elhangzása után azonnal a megtámadottak segítségére sietett.

A partizán fészkeket kb. 100 méterre megközelítve, azt egy golyószóróval és 3 géppisztollyal tűz alá vetette, miáltal a partizánokat fedezésre kényszerítette. A páncsnok a többi emberével a partizán fészkeket oldalról megközelítve, merész támadással fészkekből kivetette, melynek következtében négy partizán harc képtelenné vált, három megadta magát és hat fő pedig elmenekült a támadás ellentétes oldalán, amit az erdő sűrűsége miatt nem vettek azonnal észre. A partizánok létszámát, hogy 13-an voltak, az elfogott partizánok vallották.

A csendőr páncsnok az elfogott partizánokat illetékes helyre bekísértette, a sebesülteket elszállíttatta, majd embereivel a megszökött partizánok üldözésére indult.

A begyulladt hadnagy elvtársnő a rádió alkatrészeit menekülés közben darabonként eldobálta, így a menekülő partizánok nyíltan az üldöző csoportnak nem volt nehéz követni.

A menekülő partizánok beleütköztek a Hangony felől előnyomuló erdő kutató csendőr járőrbe s azokkal erős tűzharcba keveredve visszafelé akartak menekülni, de az utánuk nyomuló csendőr csoporttal találták szemben magukat. A harc kemény volt, mindkét oldalról veszteséggel. A partizánok közül három halott, köztük a repülő hadnagy is. Az orosz főhadnagyot napok múlva találták meg a harc helyszínétől



Díszelgés az ungvári csendőr tanzászlóaljnál.

kb. 2 km távolságra egy sűrű bozótos helyen halva. Valószínű, hogy súlyosan sebesülten került oda, mert több lövés érte. A hadnagynőnek és egy társának, — amennyiben a szorgos kutatás dacára sem kerültek elő, — valószínű sikerült kijutniuk Szlovákiába és csatlakoztak az ott működő partizánokhoz.

Az Ózd közelében ledobott első partizán csoport felmorzsolása ezzel véget ért.

Az oroszok által rádió-adóvevő készülékkel ellátott ügynök szeptember 8-án éjjel kézre került, mert a szovjet repülő érkezésekor irányjelző rakétát lőtt fel, amivel gyanússá vált és szerencsétlenségére a közelben tartózkodó csendőrrjárőr elfogta. Így a partizánok fogadására már nem mehetett ki a megjelölt helyre.

A nyomozás kiderítette, hogy az ügynököt 1941. márciusában, a Budapesten székelő orosz követség egyik tisztviselője szervezte be és látta el rádióval.

Az ügynök hosszú ideig volt Oroszországban az első világháborúban és után, mint hadifogoly, s onnan 1921-ben tért haza egy orosz nővel, akit később törvényesen feleségül vett. Már akkor is gyanúsak voltak kommunista szempontból, mégis

sikerült a férfinek állami szolgálatba kerülni.

Az első csoportot követőleg 10 nap múlva az oroszok 12 fő partizánt dobtak le Hangony, Domaháza, Gesztete, hármaskörök erdejébe, ugyanazzal a feladattal, hogy az ózdi, borsodnádasdi és diósgyőri gyárak működését bénítsák meg. Ezt a csoport partizánt még a ledobás napján felmorzsozták a csendőrcsoportok, ami a felállított őrségek és lakosság éberségének volt köszönhető.

Ennél a partizán csoport leküzdésénél fordult elő, hogy az egyik községi jegyző tized magával, fegyveresen kereste az erdőben a partizánokat és egy tisztásra érve rátalált a partizánokra. Ezek közül öt magyarul beszélő, kivált a csoportból és a jegyző csoportjához ment. Ott kezét fogták, cigarettára gyújtottak és elbeszélgettek, főleg arról, hogy merre vannak a partizánokat kereső járőrök. A jegyző, anélkül, hogy sejtette volna tévedését, a partizánokat kellőképpen tájékoztatta. Majd a partizánok visszamentek a csoportjukhoz és az erdőben eltűntek.

A jegyző csoportja párszáz métert haladva, találkozott egy csendőr csoporttal, akiknek elmondta, hogy éppen most találkozott egy csoporttal, akik szintén a partizánokat keresik. Az adott személyleírás és ruházatból a csoport pk. Forgács alhadnagy azonnal tudta, hogy a jegyző a partizánokat tájékoztatta, így nyomban üldözésükre indult a csoportjával. Alig haladtak az erdőben 6—700 métert, a partizánokra bukkantak, akiket csak erős tüzharcban tudtak leküzdeni. A harcban 6 fő megsemmisült és 6 fő megadta magát.

Egy 11 főből álló csoportot, október 3-ára virradóra Borsodnádasd és Egercsehi községek határaiban dobtak le ugyanazon feladatokkal, mint az előző kettő csoportot. Ezek sem voltak szerencsésebbek, mert az első napon felmorzsolódtak. Közülük négy meghalt, három megadta magát és négy partizánnak sikerült Szlovákiába átmenekülni.

Az oroszok látták, hogy a partizánokkal való kísérletezésük ezen a területen eredménytelen, ezért itt több partizánt nem dobtak be.

A partizán csoportok gyors és eredményes felszámolását, a parancsnokság helyes intézkedése, az erdőterületek lezárása, a kutató csoportok bátor magatartása és a lakosság együttműködése tette lehetővé.

A lakosság körében érzékenyen hatott a partizánok megjelenése, olyannyira, hogy minden kicsi és gyanúsnak látszó körülményt jelentettek a hatóságoknak.

Nem vitás, hogy az elkövetkezendő harmadik világháborúban, — melyre a szovjet a második világháború befejezésétől szakadatlanul készül, nagy szerepe lesz a partizánoknak. Ezért nemcsak a sorkatonaságot, hanem a polgári lakosságot is elő kell szítani a partizánok elleni küzdelemre.

Befejezésül meg kell említenem, hogy a kommunista Kína hadvezetősége, előőrsként zavarkeltésre, de úgyszólván mondhatjuk szálláscsinálásra, — a már ott működő helyi kommunista szervezetekkel összehangolva, — Tibetben, Laoszban, Vietnámban és a kommunistabarát Nehru Indiájában több ezer partizán bandát dobtak be. Ezeknek a partizánbandáknak vandál pusztítása annyira elfajult, hogy valósággal legyül-



Légifelvétel Ungvárról: A Szent István híd, tőle jobbra az ungvári csendőr lak-tanya vaskos épülete, háttérben az ungvári gyakorlótér.

kolják a lakosságot, a falvakat, városokat pedig felégetik. Ha ezek sem készítetik Nyugatot cselekvésre, megérdemelten súlyosodunk a kommunizmus vérgőzös mocsárba.

Nyugaton, 1960. február 14.

Forgács Endre, alhadnagy

A Szerkesztő megjegyzése:

A genfi nemzetközi vöröskeresztes egyezmény tiltja a polgári ruha viselését a harcban álló katonák számára, az ilyen feltalált harcosok szabotőröknek és kémeknek

tekinthetők és a helyszínen felkoncolhatók.

A szovjet felrúgta a nemzetközi egyezményeket és ezerszámra vetette be polgári ruhás partizánokat.

A m. kir. Csendőrség hősiessége, elszánt küzdelmeire jellemző Forgács alhadnagy cikke, mely bizonyítja, mily nehéz és küzdelmes volt a csendőr élete a hátszágban is a háború folyamán.

Forgács Endre alhadnagy a partizánparancsnok elfogásáért a magyar bronz Érdemkeresztet kapta hadiszalagon, később a partizánban álló katonák számára, az ilyen feltalált harcosok szabotőröknek és kémeknek

Hírek, közlemények, szerkesztői üzenetek

Egy, a bajtársi életben közismert százados bajtársunk az egyik amerikai egyetemen folytatja tanulmányait és még ez évben a rendőrtudományok doktorátusát óhajtja megszerezni. E nagyhorderejű elhatározáshoz bajtársi szívvvel kívánunk sok szerencsét és sikert!

Fenti bajtársunk ezzel kettős sikert fog elérni: az amerikai közéletben egy közülünk származó szaktekintély fog megjelenni és doktori disszertációja anyagául megírja a m. kir. Csendőrség történelmét angol nyelven, tudományos alapon, bő bizonyító anyaggal, képekkel és főleg az igazságnak megfelelően! Ez az anyag fogja képezni később az alapját a kiadásra kerülő történelemkönyvünknek, mely hisszük, Testületünk erkölcsi rehabilitációját hozza magával.

A hazai szovjet „felszabadulás” első hónapjaiban, 1945. május 10-én a „Magyar Közlöny”-ben a következő rendelet jelent meg:

„Az ideiglenes nemzeti kormány 1966/1945. M. E. számú rendelete a csendőrség feloszlataáról és az államrendőrség megszervezéséről.

Az Ideiglenes Nemzetgyűlés által 1944. évi december hó 21. és 22. napján Debrecenben adott meghatalmazása alapján az Ideiglenes Nemzeti Kormány az ország közbiztonságának megszervezése és egységes irányítása alá helyezése végett a következőket rendeli:

1. paragrafus.

(1) A M. Kir. Csendőrség a múlt népeleves kormányait feltétlen engedelmességgel kiszolgálta, a magyar demokratikus mozgalmakat kíméletlen eszközökkel megsemmisíteni törekedett és a magyar parasztság és a magyar munkásság ellen megszámlálhatatlan erőszakot követett el, ezért a magyar nép egységes ítéletének végrehajtásaképpen, az Ideiglenes Nemzeti Kormány megállapítja a csendőrségnek, mint testületnek a felelősségét és intézményét megszünteti, szervezetét feloszlataja.” —

A magunk véleménye mindehhez: a szovjet hadsereg által megszállt országrészen a szovjet a magyarság nyakára erőltette az „ideiglenes nemzeti kormány”-t, melynek a Szovjetunióból importált tagjai voltak: Rákosi Mátyás, Farkas Mihály, Gerő Ernő, Vas Zoltán és Révai József. Hogy a szovjet magyarországi kormányában magyarok is legyenek, miniszterelnöknek tették dálnoki Miklós Béla vezds-t, a Kárpátokban küzdő 1. hadsereg parancsnokát, ki Horthy parancsára ment át a vonalakon az ellenséghez, hogy szintén a fegyverszünetet egyenesse valamint Faraghó Gábor altbgy-ot, a m. kir. Csendőrség felügyelőjét. El tudjuk képzelni milyen nagy „örömmel” írta alá a csendőrség szovjet erőszakolta halálos ítéletét Miklós Béla vezds, ki még akkor is maga mellett tartotta két tábori csendőret és Faraghó Gábor altbgy, a csendőrség felügyelője, azonban az erőszakkal szemben semmit sem tehettek. A későbbiek folyamán Rákosi M.

tyás az ellenzéki képviselők és a kisgazdapárt tagjainak tiltakozása ellenére kieroszakolta a parlamentben a csendőrség feloszlatajának elrendelését.

Nem is volt aztán soha rend az országban, megkezdődtek az utcai vetkőztetések, tömeges rablások, futószalagos gyilkosságok és megszületett a kommunista rendőrség, az AVO s az alvilág ülte dáridóját magárahagyott nemzetünkön.

A fenti rendeletben a „demokratikus mozgalmak” alatt a törvényileg tiltott kommunista pártot kell érteni, mely a csendőrség ébersége folytán sohasem tudott erőre kapni és az első kommun Kún Bélájának és Szamueli Tiborának vérengzései soha sem térhettek vissza a szovjet hadsereg győzelméig.

A magyar nép pedig örökké hálás a nyugodt közbiztonság fenntartásáért a m. kir. Csendőrségnek és sohasem felejt el a csendőrség önfeláldozó küzdelmeit a bolsevizmus ellen, míg ő képviselhetette az államhatalmat.

Ezért hiszünk Testületünk feltámadásában!

Jegenyés László amerikai törzsőrmester 3 évi háborus szolgálat után hazatért szüleihez Chicagóba. Két évig, mint amerikai ejtőernyős katona, 1 évig, mint helikopter pilóta vett részt a vietnami dzsungel harcokban. Mint ahogy 1956-ban Budapesten a szabadságharc idején, majd a Vértes hegységben küzdött a magyar nemzet méltóságáért, a magyarság szabadságáért, éppen úgy a befogadó ország népéért és az emberiség szabadságáért harcolt Vietnamban.



HALOTTAINK

RADA KÁROLY g. alezredes 1966. február 2-án rövid betegség után 70 éves korában Braunau-ban, Ausztriában meghalt.

vitéz MOLNAR LÁSZLÓ vezérőrnagy, tb. csendőr bajtársunk 1966. március 17-én Milwaukee, Wisc., USA-ban meghalt, március 19-én temették nagy bajtársi részvétellel.

SIMON JÁNOSNÉ, Simon János 1. főtörm bajtársunk felesége 1966. március 8-án tragikus hirtelenséggel agyvérzés következtében Hellertown, Pa., USA-ban elhunyt.

BÁRÁNY ISTVÁN alhadnagy 1966. áprilisában Budapesten meghalt. Bárány bajtársunk egyike volt a legértékesebb nyomozóinknak.

SASFALVI KÁROLYNÉ, a múlt számunk „Halottaink” rovatában közölt Sasfalvi Károly főtörm bajtársunk özvegye 1966. április 16-án Hajdusámsonban öngyilkosságot követett el és meghalt.

HEVES JÓZSEF százados 52 éves korában 1966. április 23-án Torontóban szívkoszorúér elmeszesedés következtében váratlanul elhunyt. Meghitt barátai, csendőr bajtársai, köztük volt hűséges alárendeltjei kísérték utolsó útjára. Koporsóját a MKCSBK anyazászlaja borította.

Bajtársaink és Hozzá tartozóink emlékét kegyelettel megőrizzük!



Az ungvári tanzászlóalj 2. századának III. szakasza bevonul a cikerei gyakorlótérre. A szakaszt vezér Aghy Zoltán hdgy vezeti, ki 1945. januárjában Budapest ostroma idején a Svábhegyen utolsó töltnyeik kilövése után is panzerfauszt nyelével viaskodva a szovjet túlerőkkel hősi halált halt.

Népi veszteségeink:

Tóth Kálmán ny. századost, mint háborus bűnöst, 1946-ban Miskolcon kötél általi halálra ítélték és kivégezték.

Korom István alhadnagyot a kommunisták halálra kínozták.

Révész Ferenc alhadnagyot a kommunisták halálra kínozták.

Rácz József főtörzsőrmester a Szovjetunióban hadifogságban meghalt.

Gerencsér Lajos főtörzsőrmester a szovjet hadifogságban szerzett betegségébe Magyarországon belehalt.

Keresztes István törzsőrmestert a szentgotthárdi ÁVO halálra kínozza, temetésén a családtagok ÁVO rendeletre nem lehettek jelen.

Cserkúti Rudolf őrmestert a szentgotthárdi ÁVO halálra kínozza.

Gaál István ny. főtörzsőrmestert Szeghalmon a kommunisták halálra kínozták.

Bugyi Sándor ny. főtörzsőrmestert Nagyecinken a kommunisták halálra kínozták.

Máté Sándor ny. főtörzsőrmestert Pápán a kommunisták halálra kínozták.

Schrantz János ny. őrmestert Szombathelyen a kommunisták halálra kínozták.

vezér Horváth József alhadnagy, a szombathelyi öpk. iskola egykori szakállas szolgálatvezetője, a szovjet barbarizmus láttán, mint tehetetlen öreg, megőrült és szenvedéseitől a halál váltotta meg.

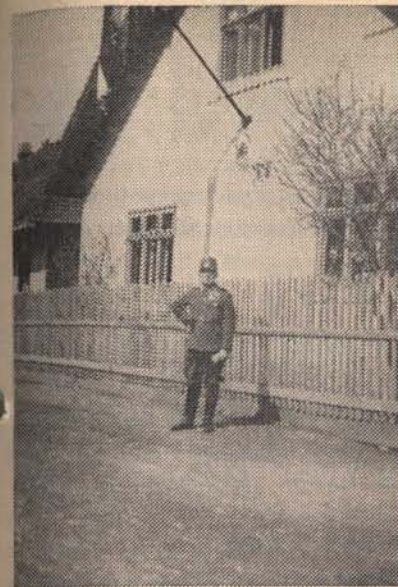
Tóth István ny. főtörzsőrmestert 1949. novemberében Orosházán a kommunista rendőrség vallatás közben agyonverte.

A fenti csendőrgyilkosságokat a Magyar Felszabadító Bizottság útján az UNO illetékes szervéhez juttatjuk el. Kérjük Bajtársainkat, továbbra is küldjék be címünkre a csendőr és népi veszteségeinket!

Pethő János főtörzsőrmester, csendlaki őrsparancsnok és a csendlaki őrs teljes létszámú legénysége a Délvidék Murán inneni részén 1944 őszén Tito partizánbandáival szemben való hősi harcban a túlerővel szemben megsemmisült. Hősi halált halt csendőr bajtársainkat Muraszombaton temették el.

Hadnagy István főtörzsőrmester 1942. áprilisában Szentgotthárd térségében, már német területen a szovjet csapatokkal szemben vívott elhárító harcban hősi halált halt. Hős Bajtársunkat a grazi katonatemetőben bajtársai helyezték örök nyugalomra.

Prókai Sándor törzsőrmester 1945. februárjában a soproni hadikórházban a dúrnántúli véres elhárító harcokban szerzett sebesülésébe belehalt.



A zdenyovai csendőr őrszlaktanya a vereckei szoros előtt Varga István III. főtörm, őrsparancsnokkal.



A Latorca patak hídja a vereckei szorosban.

Kivonat egyik bajtársunk leveléből: — „Dr. Imreh Géza százados úrral a miskolci harcokban ismerkedtem meg s utána végig vele voltam a Sajó völgyében egészen Putnokig. Motorkerékpáros futárszolgálatot teljesítve állandóan vittem a parancsokat. Nem tudom, hol érte utol a végzet szegény százados urat, de talán hősebb volt a hősnél, mert Miskolc és Sajószentpéter között a legborzalmasabb szovjet tűzérési tűzben és gyalogsági tömegtámadásokkal szemben is kitartott, 120 csendőrből csak 24-en maradtak életben. Mikor utoljára láttam, a köpenyén tenyérnyi vastag volt a sár és a vér...” —

Kivonat egy hazai levélből: — „Jókívánásokat s azt a szerető gondoskodást,

melyet mind Te, mind baráti körötök ve-lünk szemben tanúsít, hálásan köszönjük. Lélekben az év utolsó napján mind Veletek voltunk, szeretettel gondoltunk elszakadt testvéreinkre, akik a távol idegenben is igyekeznek megőrizni azt a baráti szellemet, ami összekovácsolt bennünket. Köszönöm az IKKA küldeményt. Meg kell vallanom, hogy segítő készségeteknek nem annyira az anyagi, mint az erkölcsi oldala volt az, aminek nagyon örültem. Örültem annak, hogy a messzi idegenben is összetartotok, de még jobban annak, hogy reánk is gondoltatok! Aláírás: x. y. alhdgy.” —

Kérelem: Barta Andrásné (azelőtt Kohan Lajosné, szül. Kovács Júlika) keresi sógorát: Krasznai János híradós törm-t, aki

1938-ban Budapesten szolgált és kéri, hogy írjon címére: Mrs. A. Barta, 1105—13 Ave., S. W. Calgary, Alta, Kanada.

Nemesmonostory Egon, néhai Nemesmonostory Jenő ezredes bajtársunk fia Dél-Ausztráliában elvégezte jogi tanulmányait és letette az ügyvédi vizsgát. Mi csendőr bajtársak örömmel és büszkeséggel vesszük hírért az újabb csendőrgyermeki sikernek! Egónak és Édesanyjának szívből gratulálunk, Egont pedig arra kérjük, hogy dolgozzon Magyarországot is, mint édesapja tette egy életen át!

Torontói csoportunk 200 dolláros adománnyal sietett szabadságharcos testvéreink segítségére a szabadságharc 10 éves évfordulója alkalmából. A Bajtársi Levél az évforduló esztendejében több oldalt szentel hősi nemzetünk felkelésének és a kommunizmust eltipró ifjúságunk világraszóló győzelmének emlékére.

Ugyancsak torontói csoportunk két „Erdélyi Csomag”-ot rendelt meg az Amerikai Magyar Szépművés Céh-től 50 dollár értékben. A két csomagot Kanada két legfontosabb egyeteméhez juttatjuk el, hol államtudományt tanítanak és hol nagy számban tanul magyar ifjúságunk.

Jegenyés László amerikai törm-t előljáró parancsnokságának javaslatára az amerikai hadügyminisztérium visszahelyezte Amerikába és egy különleges katonai kiképzőtáborban, mint a partizánharcban gyakorlott szakértő, oktatóként kezdi meg új feladatát. Mellét több vitézségi érem díszíti!

Jegenyés Laci! A MKCSBK vezetőség és a Bajtársi Levél büszke örömmel fogadta ezt a hírt és miután vér nem válik vízzé, szívből gratulálunk mind Neked, mint de-rék Szüleidnek!

A Jegenyés család negy örömeiben egy fogadáson chicagói bajtársaink is osztoztak.

A Münchener Magyar Intézet sajtóosztályának anyagát egy cső ezds bajtársunk kartotékozta és dolgozta fel. Most kezdi a hiánytalan sajtópéldányok bekötését, melyek Hazánk felszabadulása esetén az Országos Széchényi Könyvtárban nyernek elhelyezést. E rendezés során megállapították, hogy a bajtársi Levél következő számai hiányoznak:

1948. 1. évf. 1. és 2. szám. (Kiadva 1948. nov. 20 és dec. 15.)

1949. 2. évf. 1—9. és 12—14. számok.

1950. 3. évf. 7—14. számok.

1952. A Dobolyi-féle kiadás folytatólagos számozású 18., 19. és 20. számai már az USA-ban jelentek meg.

1953. 6. évf. 1. és 2. szám. Ettől kezdve valamennyi B. L. megvan.

A feldolgozás munkáját végző bajtársunk a fenti hiányzó számokat keresi a Münchener Magyar Intézet részére és hálás lesz azoknak a bajtársainknak, kik a fenti hiányzó számokat címére elküldik. Az Intézetnek viszont sok duplapéldánya van, melyből készségesen küldenek az igénylőknek.

Cím: K. Abay-Mildschütz, Barlach Str. 8/II. 8. München 23, West-Germany, Europe.

Rendeld meg az 1956-os szabadságharc költői Antológiáját! Több, mint 100 külföldi költő 56-ról írt versének gyűjteményét, mely „Gloria Victis” címmel jelenik meg a 10. évfordulón a Nemzetőr kiadásában. A verseket eredeti nyelven és magyar fordításban is hozzák. Ára: előmegrendelés esetén 25%-os kedvezménnyel 3 dollár (10 DM). Egyesületek, személyek 20 dollár, vagy Európában 50 DM adomány ellenében vállaljanak patronáló tagságot. A könyvből megőrkítik a patronáló egyesület, vagy személy nevét, egyben az adománynak megfelelő értékű könyvet postáznak címére. Cím: Nemzetőr, München 34, Postfach 70, West-Germany, Europe.

Pierre de Cossé-Brissac herceg, a Jeruzsálemi Katonai és Istápolyos Szent Lázár Lovagrendbe a Káptalan előterjesztésére 1966. március 20-án felvette és chevalier d'honneur-ként kinevezte vitéz baranchi Tamáska Endre százados bajtársunkat. A Párizsban székelő lovagrend cselekedete újabb magyar elismerés a magyarságért és a szabadságharc eszményeiért törhetetlenül küzdő bajtársainknak, szívből gratulálunk!

Kérjük csoportvezetőinket, szórványvezetőinket, hogy küldjék be az 1966-os csendőrnapi rendezvényeik leírását. Ezeket a leírásokat az őszi számunkban közöljük.

Az egyik legutóbbi „Hadak Utja” mellékletében olvastuk, hogy II. Erzsébet angol

királynő, ki egyben Kanada és Ausztrália királynője is, az 1956-os magyar nemzeti felkelés idején büszkén emlegette magyar származását.

Bajtársaink tájékoztatására közöljük, hogy Erzsébet királynő üknagyanyja: az erdélyi Rhédey Klaudiva Zsuzsanna grófnő 1835. május 16-án Württembergi Sándor herceghez ment feleségül, ki a hannoveri hercegség lovassági tábormoka volt. Egy katonai szemlén, Pettauban 1841. október 1-én a szépséges hercegnét lova ledobta és agyontaposta. Holttestét Erdélyben, Erdőszentgyörgyön temették el. Erzsébet királynő ma is évente jelentős összeget juttat el Erdőszentgyörgyre üknagyanyja sírmlékének gondozására. Királynőnk tehát magyar származású, amit büszke örömmel könyvelünk el. A House of Windsor, más néven a Sachsen-Coburg-Gotha és Hannoveri Ház tagjaiban így magyar vér is csorogál.

A m. kir. Csendőrség odahaza, szolgálatának ellátása idején éberem örködött az 1921. évi III. törvénycikk, az állam és társadalom erőszakos felforgatására és egy társadalmi osztály kizárólagos uralmának létesítése iránti bűncselekmények megakadályozásán. A szovjet csapatok győzelméig és hazánk utolsó darabjának elfoglalásáig nem is volt baj. Utána a hazai kommunista kormányzat első dolga volt az 1.000 éves történelmi fejlődéssel kialakult magyar államrend teljes felborítása, többek közt a nemesség, a lovagrendek, a Vitézi Rend stb., stb. tökéletes elpusztítása. Így erőszakosan elpusztították a történelmi magyar nemességet és arisztokráciát is. De nem

oda Buda! Sokezer magyar család dicső történelmünk folyamán az ország szolgálataért, a török elleni és egyéb háborúkban szerzett érdemeiért kapott nemességet, birtokot és királyi elismerést.

Örömmel értesültünk, hogy Ausztriában egy magyar emigráns szervezet, a „Magyar Nemesi Káptalan” foglalkozik a magyar nemesi családok ügyeivel és a történelmi jogok jövőre való átmentésével. A káptalan vikáriusa dr. Barcsay-Amant Zoltán, 1924-ben avatott ludovikás huszártiszt, a ludovikás Leventekör örökös tagja, a heraldika és származástan doktora, az emigráció szinte egyetlen szakembere. Reméljük, hogy az idők változása, hazánk felszabadulása magával hozza ugyanazt az emberi szabadságot, ami ma Ausztriában és Németországban uralkodik és az érdemes nemesi családjaink visszakapják régi jogukat.

Szomorú szívvel jelentjük, hogy egyik torontói bajtársunkat: Somos Mátyás v. törm-t agyvérzés következtében előállott bénulással a közelmúltban kórházba szállították. Somos bajtársunk életét sikerült megmenteni és reméljük, hogy a gondos orvosi kezelés, amelyben részesítik, hajdani életerejét rövidesen vissza fogja hozni. Somos Mátyás v. törm bajtársunk emigrációnk kezdetén, az 1949-es kanadai MKCSBK csoportjainak szervezésénél szerzett érdemeket. A MKCSBK Vezetőség és bajtársaink mielőbbi teljes gyógyulást kívánnak!

Dr. Tamás Gyula szds bajtársunk a sydneyi Magyar Ház felkérésére a tél folyamán igen értékes és sikeres előadást tartott a m. kir. Csenedőrség történetéről Ausztráliában. Az előadást sok fiatal magyar, köztük szabadságharcos ifjak nagy érdeklődéssel hallgatták. A sikerhez szívből gratulálunk! A példát összes csoportjaink követésére ajánljuk!

Kovács György II. főtörm bajtársunk, a Bajtársi Levél belső munkatársa, egészségi ügyi okok miatt Torontóból a Csendőrcsoport parti Vancouverbe költözött. Kívánunk neki teljes gyógyulást, az ottani MKCSBK csoport megszervezését és a Központtal való további őszinte jó kapcsolatot fenntartását.

Adakozások az utolsó B. L. óta a Bajtársi Levélre:

v. Á. A. Z. ezds \$1.01, Sz. L. zls \$23.97, T. K. törm \$10.71, v. J. Gy. fhdgy \$5.00, Perselyezés a torontói cső napon \$60.20, v. R. J. örm \$10.71, B. M. főtörm \$5.36, J. P. főtörm \$10.70, N. N. szds \$2.14, adomány \$3.21, v. Cs. E. szds \$4.00, Torontói csoport \$18.00, perselyezés a torontói cső vacsoránál \$16.50, sydneyi csoport \$47.70, calgary csoport \$16.50, P. A. törm \$10.60, Z. J. ezds \$5.30, v. T. B. v. törm \$5.00, V. S. örm \$5.00, v. Á. A. Z. ezds \$1.07, K. Gy. alez \$7.00, Sz. L. alez \$7.00, New Brunswick csoport \$117.98, dr. v. U. L. alez \$10.00, Hamilton-i csoport \$40.00, F. J. örm \$2.07, v. Á. A. Z. ezds \$1.07, Adelaidei csoport \$59.88, ifj. v. T. I. \$5.35, N. J. ezds \$5.00

v. H. J. ezds \$1.70, v. J. Gy. fhdgy \$10.00, özv. N. J. \$4.00, v. P. J. alez \$4.00, M. A. örm \$10.00, özv. H. S. \$5.32, F. J. alhdgy \$16.05, v. Á. A. Z. ezds \$1.07, Sz. S. törm \$7.50, K. S. szakv \$5.35, B. I. szakv \$4.85, Z. Á. ezds \$1.00, özv. B. A. \$5.00, F. L. örm \$5.00, S. J. főtörm \$5.00, Calgary-i csoport \$30.00, Sz. I. főtörm \$2.68, G. J. főtörm \$2.67, dr. Z. L. szds \$6.00, perselyezés a niagaravidéki cső napon \$20.00, B. F. szakv \$3.00, torontói csoport \$160.00, dr. Sz. I. örm \$5.36, niagaravidéki csoport \$26.35, v. E. szds \$2.50, J. P. főtörm \$26.75.

Adakozások a központi segélyalapra:

S. J. szakv \$2.00, Calgary-i csoport \$10.50, v. P. J. alez \$4.00, Sz. I. főtörm \$2.68, G. J. főtörm \$2.68, torontói csoport \$330.00, chicagói csoport \$42.80, New Brunswick-i csoport \$62.06, M. B. törm \$10.00, torontói csoport \$15.00.

Adakozások a központi adminisztrációra:
Torontói csoport \$100.00.

Adakozások a küldöttségi alapra:

S. M. főtörm \$5.00, N. N. \$25.00, J. P. törm \$26.75.

Az 1965 őszi pénztári zárás óta a Bajtársi Levélre befolyt adományok összege \$1,339.50. A segélyalapra befolyt összeg \$788.69, a küldöttségi alapra befizetett összeg \$91.75, a központi adminisztrációra befizetett adomány \$100.00. Karácsonyra és azóta az Óhazába 35 IKKA csomagot küldött központi segélyalapunk. A küldöttségi alap jelen állása kamataival együtt \$1,295.51. A MKCSBK központhoz befizetett félévi végösszeg a lapzártakor \$2,319.94.

A MKCSBK Vezetőség tiszteleg Bajtársaink kiváló áldozatkészségéért!

Bajtársunk!

A nemzetközi politika boszorkánykonyhájában forrnak az események. Sohasem tudod, mit hoz a holnap. Ha figyeled az eseményeket, láthatod, hogy sűrűsödnek a fellegek a Távol-Keleten. Máról holnapra kiderülhet az ég Európa és szülőhazánk felett. Mi nem maradhatunk tétlenül, ha ez az esemény váratlanul bekövetkezik. Sohasem tudod, mikor jön a második 1956! Kérő szóval fordulunk Hozzád, nyisd meg kemény munkával küzdő áldozatos szívedet! Nyisd ki pénztárcádat és áldozz a küldöttségi alapra, hogy készen legyünk, ha út az óra! Amerikai és kanadai Bajtársaink áldozzanak 1—1 szombati, vagy vasárnapi külön munkát s annak jövedelmét küldjék be a küldöttségi alapra! Tengerentúli Bajtársaink áldozzanak annyit, amennyire képesek. Várjuk 25 dolláros adományokat Édesanyánk: Magyarország és eltiprott Testületünk feltámadására. Áldozataitokért a magyarok Istene fog megáldani!

Címünk: „MKCSBK” Hungarian Veterans, P. O. Box 65, Islington, Ont., Canada.

A Bajtársi Levélben megjelenő hírek, cikkek, közlemények nem jelentenek katonai titkot, arra azonban ügyeljünk, hogy a B. L. ne kerüljön ellenségeink kezére, akik azt ellenünk kihasználhatják!

A MKCSBK vezetőség 4 tagja 1966. ápr. 16-án Hamiltonban egy kiválóan sikerült

csendőrvacsora keretében adta át a „Csendőr Áldozatkészség emléklapját”-t P. F. szakaszvezető bajtársunknak.

A niagaravidéki, buffalói, sőt torontói bajtársaink képviselői 1966. április 23-án résztvettek a „Hungaria Club Peace Bridge District” magyar egyesület évi vacsoráján és bálján. Öröm volt látni az egyik hatalmas asztal körül ülő vidám csendőr társaságot. Az est egyik főrendezője niagaravidéki csendőr asszony volt. Gratulálunk, jövőre újból jövőnk!

1966. április 29-én Torontóban rendezett 600 főnyi szabadságharcos vacsorán csendőr bajtársaink szép számmal jelentek meg és képviselték bajtársi közösségünket. A vacsorán ott láttuk Kanada szövetségi és tartományi minisztereinek képviselőit, Toronto polgármesterét is. A kiválóan rendezett és fényes külsőségű vacsora méltó kezdete volt a szabadságharcos ünnepegsorozatnak. Az est kiváló anyagi eredménnyel végződött s lehetővé teszi Torontóban egy szabadságharcos emlékmű felállítását.

A MKCSBK Vezetőség elnöke az 1966-os húsvéti ünnepeket a harrowi szörványunknál töltötte, hová másnap detroiti bajtársaink képviselői is megérkeztek. A kiváló hangulatban lezajlott igaz bajtársi találkozó értékes határozatokkal és megállapodásokkal végződött.

A MKCSBK Központ minden levelet azonnal megválaszol, minden pénzdómányt azonnal levélben nyugtáz. Utóbbit az adakozók nevének és volt rendfokozatá-

nak kezdőbetűivel hivatalosan nyugtázza a Bajtársi Levélben is.

A MKCSBK Központ 3 világrész magyar sajtóját olvassa és kiértékeli. Minden csendőr hírt gondosan feljegyez, legyen az elismerés, vagy támadás. Ugyancsak figyelemmel kíséri a magyar kommunisták által kiadott könyveket is. A közelmúltban a következő kommunista könyvek kerültek vezetőségünk tulajdonába: A szovjet hadsereg felszabadító harcai Magyarországon. Horthy-rendszer katonai ideológiája. Páry Pál naplója. Vádirat a náciizmus ellen (2 kötet). Természetesen a könyvekben a m. kir. Csendőrség is szerepel és teli van hazugságokkal, aljas és jellemtelen váltótlanságokkal. A könyvek részletes ismertetésére a későbbiek folyamán visszatérünk.

Bajtársaink áldozatkészsége következtében a „Bajtársi Levél” kifizette a nyomdánál előállott téli adósságait, sőt, e számunk anyagi alapját is sikerült biztosítani, főleg torontói csoportunk nagylelkű és bőkezű anyagi juttatásával.

Az augusztusi és novemberi számunk megjelenése és a nívó tartása továbbra is Bajtársainkat terhelik. Csoportjaink és egyéni előfizető Bajtársaink küldjék be, a múltban tapasztalt lelkesedéssel hozzájárulásukat, hogy lapunk megjelenését ne akadályozzák az anyagiak.

A „Bajtársi Levél”-nek megszabott előfizetési ára nincs. Mindenki annyit áldoz, amennyit neki lapunk megér, a tehetősebbeknek pedig többszörösét!



Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában,
Hiszek egy isteni örök igazságban,
Hiszek Magyarország feltámadásában!

Amen.